

ΘΑΔΑΪΟΣ Ιταλός, επωνομάσθη Ιπποκρατίδας· ἐξάθη ὁ μεγαλύτερος ἰατρός τοῦ καιροῦ ἐκείνου, καὶ συγγραφεὺς διαφόρων ποιημάτων με ὑπομνήματα. Συνέγραψεν εἰσέτι καὶ ἓνα βιβλίον ἐπιγραφόμενον, προφυλακτικὸν τῆς ὑγείας. Ἀπέθανεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1751. Μ, Χ.

ΘΑΔΑΣ Φραγγίσκος, περίφημος γλύπτης Ιταλός, ὅστις ἦνθη περὶ τὸν ἰδ' αἰῶνα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Κοζήμου τοῦ πρώτου, μεγάλου δουκὸς τῆς Τοσκάνης.

ΘΑΪΣ, περίφημος γυνὴ ἐν Ἀθήναις, γεννηθεῖσα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἀκολουθήσασα τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον, ὅστις διὰ τῆς παρακινήσεώς της, κατέκαυσε τὰ ἀρχαῖα παλάτια τῶν βασιλέων τῆς Περσίας. Πλούταρχ.

ΘΑΔΓΑΘΦΕΛΛΑΣΑΡ, βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων. Τὸ 730. Π.Χ. ὑπέταξε τὴν Μηδίαν, Συρίαν, καὶ μέρος τῶν δέκα Ἑβραϊκῶν φυλῶν. Βασιλεύοντος τοῦ Σεβέλου εἰς τὴν Αἴγυπτον.

ΘΑΔΠΣ ὁ Μιλήσιος· οὗτος ἔφερε τὰς πρώτας γνώσεις τῆς Μαθηματικῆς καὶ Αστρονομίας, ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον εἰς τὴν Ελλάδα. Οὗτος εὗρεν, ὅτι ἡ διάμετρος διαιρεῖ τὸν κύκλον εἰς δύο ἴσα μέρη· ὅτι δύο τρίγωνα εἶναι ἴσα, ὅταν ἔχωσι τὰς δύο γωνίας καὶ τὴν μίαν πλευρὰν ἴσας. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδουσι τὴν καταμέτρησιν τῶν πυραμίδων,

διὰ τῆς ἀποτελουμένης σκιᾶς των. Οἱ μαθηταὶ τῆς Ἴωνικῆς σχολῆς, κατέσαιναν Γεωγραφικοὺς χάρτας, κατεσκεύαζαν Ἡλιακὰ ὥρολόγια, καὶ προσέλεγον τὰς ἐκλείψεις τοῦ Ἡλίου. Εξῆ τὸ 548. Π.Χ.

ΘΑΛΗΤΑΣ, Κρής, ποιητὴς Λυρικός. Συνέγραψε ποιήματα μυθικά. Ο Λυκούργος τὸν ἐπροσκάλισε νὰ καθήσῃ εἰς τὴν Σπάρτην· συνέτεινεν ἀρκετὰ εἰς τὰ ἔθη τῶν Σπαρτιατῶν, με τὰς χάριτας τῶν ποιημάτων του. Οἱ εἰχοὶ του ἦσαν γεμάτοι διαταγὰς, τοῦ πῶς δεῖ πολιτεύεσθαι. Ἦτο συνεργὸς καὶ πρόδρομος, ἐκείνου τοῦ περιφίμου νομοθέτου εἰς τὴν μετασχημάτισιν τῶν συμπολιτῶν του.

ΘΑΜΥΡΙΣ, Θράξ, υἱὸς τοῦ Φιλάμμωνος, ἄριστος μουσικός.

ΘΑΝΗΡΑΣ, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἰνάρου, βασιλεύσας εἰς τὴν Λιβύαν τὸ 458. Π.Χ, Ἡρόδ.

ΘΑΡΓΗΑΙΑ Μιλησία, ἣτις ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, καὶ ὑπανδρεύθη μετὰ τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου. Μετὰ τὸν θάνατον τούτου ἔμεινεν αὐτὴ βασίλισσα ἐνὸς μέρους τῆς Θεσσαλίας, ὑποδεχθεῖσα τὸν Εὐέρξη, ὅτε οὗτος ἐξεστράτευσεν κατὰ τῶν Ἑλλήνων.

ΘΑΙΟΥΣ, βασιλεὺς τῶν Μολασσῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· πατὴρ τοῦ Ἀρκέτα-Θουκ.

ΘΑΡΥΒΙΣ, ἔκ Λυρνησοῦ, στρατηγὸς τῶν Λυδῶν. Αἰσχύλ.

ΘΕΑΓΗΣ, υἱὸς τοῦ Δημοδόκου, ἐπισημὸς Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους· συνέγραψε περὶ Φιλοσοφίας.

ΘΕΑΪΟΣ, υἱὸς τοῦ Ουλίας, Ἀργεῖος, νικήσας εἰς τοὺς Ἐκατομβαιούς ἀγῶνας εἰς τὸ Ἄργος. Πινδ.

ΘΕΑΪΤΗΤΟΣ, Ἀθηναῖος, φιλόσοφος, ἄριστος ἁερολόγος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους· συνέγραψε περὶ Φιλοσοφίας.

ΘΕΑΝΩ, ἡ σύζυγος τοῦ Πυθιγόρου. Λέγουσιν, ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Κρήτην.

Ἦτο τὸ πρῶτον σπουδία, ὥστε ὄχι μόνον συνέγραψεν ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της ἀνεδέχθη καὶ τὸ σχολεῖον του. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων της εὐρίσκονται τεμάχια τινὰ, καὶ ἐπιστολαί, ἐξ ὧν ἐν μιᾷ γίνεται μνεία Περμενίδου τοῦ Πλάτωνος, τρία τῶν ὁποίων ἐξεδόθησαν ἐν τῇ συλλογῇ τῶν ἐπιστολῶν, ὑπὸ τοῦ Ἀλδου τὸ 1499. Ἰεῖς Βενετίαν τὸ 1739.

ΘΕΑΝΩ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως βασιλέως τῆς Θράκης, καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἐκάβης, ἰέρισσα τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὴν Τρωάδα, ἣτις ὡς λέγουσι παρῆδωκε τὸ Παλλάδιον εἰς τὸν Ὀδυσσεῆα.

ΘΕΑΝΩ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἣτις ἐφόνευσε τὸν μνηστῆρα της Φάντην.

ΘΕΑΝΩ, Λυρική ποιήτρια, τῆς ὁποίας τὰ ποιήματα ἀναφέρει ὁ Σουΐδας.

ΘΕΑΡΙΩΝ, περίφημος ἀρτοποιὸς Ἀθηναῖος. Πλάτ.

ΘΕΑΣΪΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Λεοπρέπου, εἰς τῶν δοκίμων πολιτῶν τῆς Σπάρτης. Περὶ Δ.

ΘΕΛΕΪΩΝ, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος

ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις ἐφόνευσε τὸν Ἀπιν, βασιλέα τοῦ Ἄργους. Απολλδ.

ΘΕΜΪΣΤΙΟΣ, ὁ σοφιστὴς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Πισίδειαν τὸ 360. Μ.Χ. Ὁ πατήρ του Ευγένιος τὸν ἐδίδαξε τὴν Φιλοσοφίαν καὶ τὰς ἐπιστήμας, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐπαινεῖ μεγάλως εἰς τὸν ἐπιτάφιόν του λόγον. Οὗτος ἐδίδασκε τὴν Φιλοσοφίαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μὲ μεγάλην φήμην εἴκοσι χρόνους· ἔπειτα ἐξῆλθε εἰς τὴν Ῥώμην ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος Κωνσταντίνου, διὰ πολιτικὰς ἀναγκαί-
ας ὑποθέσεις, καὶ πάλιν ἐπιστρέψας δι-
έτριβεν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἦτον ὁ-
παδὸς τοῦ Ἀριστοτέλους· δὲν καταφρο-
νεῖ ὅμως, καὶ τὸ τοῦ Πλάτωνος σύστη-
μα, καθότι τὸν ἐμίμηθη εἰς τὴν Ῥητο-
ρικὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη Εὐ-
φραδῆς, καθὼς τὸ ὁμολογεῖ καὶ ὁ ἴδι-
ος. Ὁ δὲ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς, εἰς
μίαν ἐπιστολὴν τοῦ βασιλέως, τὸν ὀνο-
μάζει Λόγον· ὁ δὲ αυτοκράτωρ τὸν ὀ-
νόμαζε σολισμὸν τοῦ βασιλείου του, καὶ
τὸν ἐτίμησε μὲ τὸ ἄξιωμα τοῦ συμβού-
λου τὸ 355, καὶ τὸν ἐπροβίβασεν ἔπει-
τα καὶ εἰς ἀνώτερον βαθμὸν. Ὁ Ιουλι-
ανὸς τὸν ἔκαλεν ἔπαρχον, καὶ ὁ Θεο-
δόσιος τὸ 384, τὸν ἔστειλεν εἰς τὰ μέ-
ρη τῆς δύσεως, μετὰ τοῦ υἱοῦ του Ἀρ-
καδίου, διὰ νὰ τὸν σπουδάσῃ. Λέγει
δὲ μόνος του, ὅτι ἐδούλευσε τὴν αυτο-
κρατορικὴν ἀγλήν χρόνους τεσσαράκον-
τα μὲ ἄξιώματα. Ἐκ τῶν συγγραμμά-
των του σώζονται α'. τριάκοντα τρεῖς
λόγοι. β'. Παράφρασις τῶν ἀναλυτικῶν
τοῦ Ἀριστοτέλους - γ'. Παράφρασις τῶν
φυσικῶν τοῦ αὐτοῦ. δ'. ὁμοίαι περὶ ψυ-
χῆς. ε'. ὁμοίαι εἰς τὸ περὶ μνήμης.

Ε. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ς, πάλιν ὁμοία εἰς τὰ 4. βιβλία τοῦ Ἀριστοτέλους περὶ Οὐρανοῦ. ζ'. ὁμοία παράφρασις εἰς τὰ μεταφυσικά τοῦ αὐτοῦ. Ἐξεδόθησαν ἐν Βενετία τὸ 1537. καὶ ἐν Παρισίοις τὸ 1684.

ΘΕΜΪΣΤΙΟΣ, ἐπίσημος πολίτης Αἰγινήτης, πατὴρ τοῦ Λάμπωνος, καὶ πάππος τοῦ Πυθίου. Πίνδαρ.

ΘΕΜΪΣΤΟΓΕΝΗΣ Συρακούσιος. ἰσορικός. Ἐγραψε τὴν Κύρου Ἀνάβασιν, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς πατρίδος του.

ΘΕΜΪΣΤΟΚΛΗΣ, περιφημὸς στρατηγὸς Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Νεοκλέους, ἀνὴρ ἐνδοξος, ὅχι τόσο διὰ τὸ γένος του, ὅσον διὰ τὰ λαμπρὰ του κατορθώματα. Εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς νεότητός του ἦτο πολλὰ ἄσωτος· ἀλλὰ σύγχρονος ὦν τοῦ Μιλτιάδου στρατηγοῦ περιφήμου, καὶ ἀκούων τὰς νίκας του, ἀπὸ φιλοτιμίαν κινούμενος, μετέβαλε τρόπον καὶ ἀνεφάνη ἐκεῖνος, ὁποῖον διαβηλλεῖ ἡ ἱστορία. Ὄταν ὁ Ξέρξης ἐπολεμεῦσε τὴν Ἑλλάδα μὲ τὰ ἀναρίθμητά του στρατεύματα, αὐτὸς ἔπεισε τοὺς Ἀθηναίους ν' ἀφήσουν τὴν πόλιν των, καὶ νὰ ἐμβῶσιν εἰς τὰ πλοῖα, διὰ νὰ πολεμήσουν τὴν ἐχθρὸν διὰ θαλάσσης, βλέπων τὴν περὶ τῶν δυνάμειν ἀνίκαιον νὰ παραταχθῆ πρὸς τὸ ἄπειρον πλῆθος τῶν ἐχθρῶν. Ἐναυμάχησεν εἰς τὸ ξενὸν τῆς Σαλαμῖνος μὲ ὅλον τὸν Ἑλληνικὸν στόλον, καὶ κατετρόπωσε τὴν πλειὴν τῶν βαρβαρικῶν πλοίων, τὸ ὁποῖον ἐξάβη ὁ ἀφανισμὸς τοῦ βαρβάρου. Ἦτον ὅμως πολλὰ κενόδοξος καὶ φιλόδοξος. Λέγουσιν ὅτι, μετὰ τὴν ναυμαχίαν ταύτην, διὰ ν' ἀποκαταστήσῃ τοὺς Ἀθηναίους μόνους θαλασσοκράτορας, ἐσυλλογίσθη νὰ κάυ-

σῆ ὅλα τὰ συμμαχικὰ πλοῖα· ἀλλ' ὁ δίκαιος Ἀριστείδης δὲν τὸ ἐνέκρινε, καὶ ὁ δῆμος τὸ ἀνέβαλε. Κατατρεχθεὶς δ' ἔπειτα ἀπὸ τοὺς πατριώτας του ἀπὸ φθόνον, κατέφυγεν εἰς τὴν Περσίαν, ὅπου ἀπέρρισε τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του τιμώμενος παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου βασιλέως· ἔπειτα ὅμως βιαζόμενος νὰ προδώσῃ τὴν πατρίδα του, ἔπειν ἐκὼν αἷμα κύρου καὶ ἀπέθανε. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομά του 21. ἐπιστολαί, αἵτινες ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Λειψία τὸ 1722. Ἔζη τὸ 467. Π.Χ.

ΘΕΜΪΣΩΝ ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως τῆς Κύπρου Αντιόχου, ὅστις ἐδιοικεῖσε τὰ πολιτικά μετὰ τοῦ Ἀριστείου, ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης οἰνοπείας τοῦ ἡγεμόνος τούτου.

ΘΕΜΪΣΩΝ, τύραννος, τῆς Ερσετρίας.

ΘΕΜΪΣΩΝ, ὁ Λαοδικεὺς, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μεθοδικῆς κίρσεως. Ἐξάβη περιβόητος διὰ πολλοὺς αἰῶνας. Λέγουσιν ὅτι, πρῶτος αὐτὸς ἐπενόησε τὴν χρῆσιν τῶν βδέλων, τὰς ὁποίας ἔβαλεν ἐπὶ τῶν κροτάφων του διὰ τὰς κεφαλαλγίας. Κατεσκεύασε καὶ εἶδος τι καθαρσίου, λεγόμενον ἱερὰ πικρὰ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Γαληνοῦ. Πρῶτος αὐτὸς περιέγραψε τὴν κατασκευὴν τοῦ Διακωδείου· δέκρινε πρῶτος τὰς ἡχρονικὰς ἀσθενείας ἀπὸ τὰς ὀξείας· κατέγραψε καθαρῶς τὴν λέπραν κτλ.

ΘΕΟΓΕΪΩΝ, Θεβαῖος, φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως των Μακεδόνων Φιλίππου. Διμ. Στεφ.

ΘΕΟΓΕΝΗΣ, εἷς τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἰσχυροτέρων πολιτῶν τῶν Μεγάρων, πηγυρὸς τοῦ Ἀθηναίου δημογωγοῦ Κλυθῶνος.

Φουκυδ.

ΘΕΟΓΕΝΗΣ, ἀθλητής, υἱὸς Τιμοσθένους ἐκ τῆς νήσου Θάσσου, φημιζόμενος διὰ τὴν μεγάλην καὶ θαυμασίαν ἀνδρείαν. Εὐίκησεν ἀπειράκις εἰς τοὺς διαφόρους ἀγῶνας εἰς τὴν Ἑλλάδα, διὸ καὶ ἐτιμήθη εἰς τὴν πατρίδα του μετὰ θάνατον μὲ θείας τιμᾶς, καὶ μὲ ἀνδριάντας.

ΘΕΟΓΕΝΗΣ, Ἰταλός· ἔζη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Κικυβίου. Συνέγραψεν ἐξηγήσεις εἰς τὸν Ὀμηρον. Φαβρίκ.

ΘΕΟΓΕΝΗΣ, κυνικός φιλόσοφος, ὁπαδὸς καὶ σύντροφος τοῦ Νικηίου. Ἰπῆρξεν δὲ ἐν Αἰθήναις, ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα.

ΘΕΟΓΕΝΗΣ, πρέσβυς τῶν Αἰθνησίων, τὸν ὁποῖον ἐξείλαν πρὸς τὸν σατράπην τῆς Περσίας Φαρνάβαζον. 2) εἰς τῶν τριάκοντα τυράνων ἐν Αἰθήναις. Ξενοφ.

ΘΕΟΓΝΗΤΟΣ, Αἰγινήτης, ὅστις ἐίκησεν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Πίνδακος.

ΘΕΟΓΝΗΤΟΣ, κωμικός Θεσσαλός· συνέγραψε δράματα ἐπιγεγραμμένα, Φιλάργυρος, Φιλοδέσποτος, Κένταυρος.

ΘΕΟΓΝΙΣ, εἰς τῶν τριάκοντα τυράνων ἐν Αἰθήναις.

ΘΕΟΓΝΙΣ, ποιητὴς τραγικός Αθηναῖος. Αριστοφ. Αχαρ. 190.

ΘΕΟΓΝΙΣ, συγγραφεὺς Ἑλλήνων· συνέγραψε περὶ τῶν ἐν Ἰόδῳ θυσσιῶν.

ΘΕΟΓΝΙΣ, ποιητὴς· ἔζη τὸ 548. Π. Χ. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Σικελίαν· ἦτον ἀπὸ γένους ἐπίσημον, ἀλλ' ἐξωρίσθη μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς πατρίδος του μετὰ τῆς γυναικὸς του Ἀργυροῦς, καὶ ἔζησεν εἰς τὴν Θήβαν τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του. Ἐκ-

των συγγραμμάτων του σώζονται μερικά γυναικὰ εἰς ἐλεγείους στίχους. Ἐξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ, μετὰ τῶν τοῦ Ησιόδου καὶ Θεοκρίτου τὸ 1495. παρὰ τῷ Ἀλδῶ, καὶ παρ' ἄλλοις ἀλλοχοῦ.

ΘΕΟΔΕΚΤΗΣ, ῥήτωρ καὶ ποιητὴς τραγικός, ἀπὸ τῆν Φαριλόινδα· ἔζη τὸ 369. Π. Χ. Ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους· κατὰ δὲ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλουτάρχου, ἔγραψε τραγωδίας. Σώζονται ἐκ τούτων ἀποσπασματὰ τινὰ ἐκδομένα ὑπὸ τοῦ Γροτίου, εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Ἑλλήνων τραγωδιῶν καὶ κωμωδιῶν.

ΘΕΟΔΟΛΗΝΔΑ, βασίλισσα τῆς Λουδοβουλίας. Τὸ 592. ὑπεκινδρεύθη τὸν Αἰγυλιούλφον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐμοίρασε τὸν θρόνον. Ο μέγας πάππας Γρηγόριος, φοβούμενος τὸ πνεῦμα αὐτῆς τῆς γυναικὸς, ἤτις κατέπεισε τοὺς Γερμανοὺς, καὶ ἀφῆκαν τὸν Αρσενισμόν, καὶ ἔγιναν Καθολικαί, ἔλαβε μεγάλην φροντίδα νὰ ἔχη τὴν φιλίαν τῆς. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αἰγυλιούλφου ἐκπέλευσεν αὐτῇ χρῆναις δέκα, μὲ μεγάλην φρόνησιν.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ, γραμματικός, Ἀλεξανδρός. Συνέγραψε περὶ Γραμματικῆς, περὶ τῶν ὀκτώ μερῶν τοῦ λόγου, ἐξ ὧν τὸ περὶ κλίσεως ὀνομάτων, καὶ σημασιολογίᾳ τῶν ῥημάτων, ἐξεδόθησαν ἐν Λειψία ὑπὸ Μελκίερου. ἔζη τὸ 420. Μ. Χ.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ, περίφημος ἄστρονόμος. ἔζη τὸ 150. Μ. Χ. Ἦσαν ἀπὸ τὴν Τροάδα, τῆς Συρίας, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σουΐδα συνέγραψεν ἐξηγήσεις, εἰς τὰ ἀξιόματὰ θεωρὰ τοῦ Λαοδικέως, ὅστις ἔζη ἐπὶ Τραϊανοῦ. Σώζονται τρία βιβλία τῶν σφαιρικῶν, καὶ τινὰ ἄλλα περὶ τῆς ἀ-

καὶ νυκτῶν βιβλίον α. καὶ β'. Εξεδόθησαν Ἐλληνολατινιστὶ ἐν Παρισίοις τὸ 1558. καὶ ἀλλαχοῦ.

ΘΕΟΔΩΤΑΣ, Γόδιος, περίφημος στρατηγὸς τοῦ Αντιόχου, βασιλέως τῆς Συρίας. Λυκ.

ΘΕΟΔΩΤΗ, Ἀθηναῖς, περιβόητος γυνή, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Σωκράτης συνδιετέλεθη. Ξενοφ. **Ε**χρημάτισεν ἐρωμένη τοῦ Ἀλκιβιάδου, τοῦ ὁποίου ἐκτέθρεψε καὶ τὸ σῶμα μετὰ θάνατον. Ἀθήν.

ΘΕΟΔΩΤΙΩΝ ὁ Εφέσιος, ἐξήτῳ 176 Μ. Χ. ἦτο τοῦ ἀπὸ Εὔξεινον πόντον Μαρκιῶνος, ὅστις λαβὼν τινὰς διδασκαλίαν τοῦ Εἰωνίου, ἐκλήθη καὶ Εἰωνίτης. ἦτο χριστιανός, ἔπειτα ἐγένεν Ἰουδαῖος. Ἀπ' αὐτὸν προήλθε καὶ μία γεωτέρα μετάφρασις τῆς θείας Γραφῆς ἣτις ἐγένετο γνωστὴ εἰς τὸν Εἰρηναῖον τὸ 177. Ἀπὸ τούτου μεταφράσθη καὶ ἡ τοῦ Δανιὴλ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν μεταφρασίς, ἣτις εἰσέτι σώζεται, τὰ δὲ λοιπὰ τὰ παρὰ τοῦ Δανιὴλ, καὶ τὸ πρῶτον τῶν Μακκαβαίων, δὲν μὲν εἶναι ἑβραϊκόν, ἀν' αὐτὸν συνεγράφησαν. Αἱ μεταφράσεις του εὐρίσκονται ἐν τῇ ἐξαπλήτῃ συλλογῇ τοῦ Ωριγένους, εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου.

ΘΕΟΔΩΤΟΣ, ἐξήτῳ 430. Μ. Χ. ἦτον ἐπίσκοπος τῆς ἐν Γαλιατῆι Ἀγκύρας, ὅστις καὶ ἠγωνίσθη κατὰ τοῦ Νεστορίου, εἰς τὴν ἐν Εφέσῳ σύνοδον. Σώζεται μία ἁμιλία του ἐκδοθεῖσα ἐν τοῖς συνοδικαῖς, μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Νεστορίου ἀλλαγὴν ἐν Παρισίοις τὸ 1665. καὶ ἄλλα τινὰ ὁμοίως ἐν τοῖς συνοδικαῖς.

ΘΕΟΔΩΤΟΣ, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θεοδοσίου, μαθητῆς τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

ΘΕΟΔΩΡΑ, εὐγενὴς γυνὴ ἀπὸ τῆς Ρώμης, παλακίς τοῦ Ἀλταβέρτου εὐγενοῦς τῆς Τυρκάντης. Αὕτη ἡ ἀναίσχυτος γυνὴ εἶχε δύο θυγατέρας, ἐξ ὧν τὴν μὲν πρώτην ὀνομαζομένην Μερσαν, ἐδίωξε καὶ ἐγένετο παλακίς τοῦ Πάππα Σεργίου τοῦ γ. τὸ 907. τὴν δὲ δευτέραν ἔκαμε παλακίδα τοῦ Πάππα Λαυδῶνος τὸ 914. Μετὰ παρέλευσιν δέ καιροῦ ἐγένετο διάδοχος τοῦ Πάππα ὁ Ἰωάννης ἀπὸ τῆς Ρεβέντης, ὅστις ἔλαβε κατὰ κληρονομίαν καὶ τὴν παλακίδα τοῦ Πάππα Λαυδῶνος, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε παιδίον, καὶ τὸ ὠνόμασε Κρυσέντσιον.

ΘΕΟΔΩΡΙΤΟΣ, ἐγεννήθη περὶ τὰ 393. ἔλαβεν αὐτὸ τὸ ὄνομα, καθότι ἡ μήτηρ του ἦτο σεῖρα 13. χρόνους, ἀφοῦ ὑπανδρεύθη εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. Τὸ ὄργανον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὑπῆγεν εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Εὐτροπίου διὰ νὰ σπουδάσῃ. Ἐδιδάχθη τὴν θείαν Γραφὴν ὑπὸ Θεοδώρου Μεψούσε, καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου. Ἀκὼν ἔλαβε τὴν ἐπισκοπὴν μικρᾶς τινος ἐπαρχίας τῆς Συρίας ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου τῆς Ἀντιοχείας Θεοδώρου τὸ 423. ἀλλ' ἐπειδὴ διὰ προτροπῆς Ἰωάννου τοῦ Ἀντιοχείας, συνέγραψε κατὰ τῶν 15. κεφαλαίων, τῶν κατὰ Νεστορίου τοῦ Κυρίλλου, ἐδιεβλήθη ἐν τῇ ἐν Εφέσῳ συνόδῳ τὸ 431. παρὰ τοῦ Κυρίλλου, ὡς ὁμόφρων τοῦ Νεστορίου, ὃς ἦτο χρεία νὰ προσκληθῆ εἰς τὴν ἐν Εφέσῳ 6'. σύνοδον τὸ 449. καὶ εἰς τὴν ἐν Χαλκηδόνι τὸ 451. διὰ νὰ ἀναθεματίσῃ τὸν Νεστόριον διὸ καὶ ἔμειναν τὰ βιβλία του ἀναθεματισμένα, συνέργειά τοῦ Κυρίλλου. Θέλουσιν ὁμῶς, ὅτι ὁ Θεοδώρητος ἐτάθη ἡ πρώτη ἀρχὴ τοῦ σχίσ-

ματος τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, ἕνεκα τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου πνεύματος. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώζεται ἄρκυτος ἀριθμὸς. α'. ἐκλογαὶ ἀπὸ ὅλα τὰ βιβλία τῆς παλαιᾶς Γραφῆς. β'. ἐκλογαὶ ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. γ'. Ἱστορίας ἐκκλησιαστικῆς βιβλία 5. δ'. ἱστορία ἀσκητικῆ τῶν ἀσκητῶν καὶ ἐρημιτῶν. ε'. ἐπιστολαὶ 147. ς' δι᾿ ἄλογοι τρεῖς μεταξὺ τῶν Ἀρειανισῶν, καὶ Ὀρθοδόξων. ζ'. Αἰρετικῶν μύθων βιβλία ὀκτώ. η'. περὶ προνοίας ἐπιτομὴ δέκα θ'. κατὰ ἐθνικῶν βιβλία 12. ι'. Ἀντιρρήσεις κατὰ τῶν κεφαλαίων τοῦ Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας. ια'. διάλογοι κατὰ τὰ Ἀρειανῶν. Ἐκτὸς δὲ τούτων καὶ τινες ἐπιστολαὶ εἰς τὰ πρακτικὰ τῶν συνόδων. Ἐξ αὐτῶν ἐξεδόθησαν πολλὰ εἰς διαφόρους τόπους καὶ χρόνους. Οὐρα τὴν Ἑλληνικὴν βιβλιοθήκην Ἀνθίμου Γαζῆ.

ΘΕΟΔΩΡΙΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Θεοδώριμου, βασιλεὺς τῶν Γόθων. Τὸ 489. ἐπέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐνίκησε τὸν Οδοῦ ἀκρην εἰς δύο μάχας· ἐπολιόρχησε τὴν Ραυέννην, καὶ μετὰ τρεῖς χρόνους ὑπεχρεώθη νὰ παραδοθῆ εἰς τοὺς Γόθους. Ὁ δὲ Θεοδώρικος ἦλθεν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ μεγάλην παρράταξιν, καὶ ὁ λαὸς καὶ τὸ Ἱερατεῖον. Τὸ 499, ἐκάθησεν εἰς τὴν Παῦσαν, ὅπου ἦτον ἡ καθέδρα τοῦ βασιλείου. Οὗτος ἤνωσε τὴν Ἰταλίαν, Σικελίαν, Ἰσπανίαν καὶ τὴν Ἀνατολικὴν Γαλλίαν· ἦτον ὅμως βάρβαρος, ἐπομένως καὶ ἡ διοικήσις του ἀποτελέσασα μιᾶς παραλόγου καὶ πανούργου θελήσεως. Ἐδασίλευσεν εἰς τὴν Ἰταλίαν 38. χρόνους. Διὰ γράμματά του εἶχε τὸν περίφημον Κασσιόδωρον

ὡς πάντη ἀγράμματος. Περὶ τὰ τέλη τῆς βασιλείας του ἤμαρρωσε τὴν δόξαν του μὲ τὸν θάνατον τοῦ Πάππα Ἰωάννου εἰς τὴν Ραυέννην, Μπερταίου εἰς τὴν Παῦσαν, καὶ Σιμακίου εἰς τὴν Βερόνην, τῶν πλέον ἐνδοξῶν ἀνδρῶν τῆς Ἰταλίας. Ἀπέθανε τὸ 526. Μ. Χ. Ἐπὶ τῆς βασιλείας του ἤρχησεν ἡ Ἰταλικὴ διάλεκτος.

ΘΕΟΔΩΡΙΣ, γυνὴ ἐκ τῆς νήσου Λήμνου, ἰατρίσσα, ἣτις κατασκεύαζε καὶ ἰατρικά. Δημ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, εἷς τῶν συγγραφέων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας· ἐχρημάτισεν ἀναγνώστης τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκκλησίας. Ἐζη περὶ τὰ 530. Μ. Χ. ὅστις ἐσύνησε μιᾶν ἐπιτομὴν ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας εἰς 4 βιβλία ἐκ τοῦ Σωκράτους καὶ Θεοδορήτου, ἣτις σώζεται ἐν χειρογράφοις, ἐξακολουθήσασα ἀπὸ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, μέχρι τοῦ Ἰουστινιανοῦ αυτοκράτορος τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἀλλὰ τὰ δύο πρῶτα βιβλία ἐχάθησαν, καὶ ἐκλογαὶ τινες μόνον Νικηφόρου Καλλίστου Ξανθοπούλου σώζονται, τὰς ὁποίας ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ἀπέσπασεν ἀντιγράφων, ὅσα ἐνύμειτο, διὰ χειρὸς τοῦ Βαλεσίου, ὡς λέγει ὁ ἴδιος. Ἐξεδόθησαν δὲ αἱ ἐκκλησιαστικαὶ αὗται, μετὰ τῆς τοῦ Εἰσαβίου ἱστορίας ἐν Λουτετίᾳ τὸ 1544. καὶ ἀλλαχοῦ,

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ὁ ἱερεὺς καὶ ἡγούμενος τῆς ἐν Παλαιζίνῃ Λαύρας. Συνέγραψε περὶ τὸ 660 Μ. Χ. περὶ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας κατὰ διαφόρων αἰρετικῶν. Ἐξεδόθη ἐν Γενέβρᾳ τὸ 1567. ὑπὸ Εὐσταθίου, καὶ ἐν Λουτετίᾳ τῶν Παρι-

σίων τὸ 1599.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ὁ Αβουκάρρας, ἐπίσκοπος τῆς Κάρρας, μαθητὴς Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ. Εἶη περὶ τὰ 770. Μ.Χ. Οὗτος ἦτο πεπαιδευμένος εἰς τὴν Θεολογίαν, Φιλοσοφίαν καὶ εἰς τὴν Ἀραβικὴν διάλεκτον. Συνέγραψε κατὰ τῶν Ἰουδαίων, Σαρακηνῶν καὶ ἄλλων διαφόρων ἔθνων. Εξεδέθη ἐν Ἰγγουζάλδ. τὸ 1606. καὶ ἐν Γατισσῶνα ἐν ταῖς ἐβραϊστικαῖς τῶν πατέρων, καὶ ἀλλοῦ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Γαζής, Θεσσαλονικεὺς, ἐνδοξὸς φιλόσοφος, καὶ γραμματικὸς ἄρτος, ἔξευρε καὶ τὴν Λατινικὴν διάλεκτον· ἐχρημάτισε προφῆσως δημόσιος τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὴν Φεράραν. Ἐπροσκληθὴ εἰς τὴν Ρώμην ὑπὸ τοῦ Πάπα Νικολάου τοῦ πέμπτου, διὰ νὰ συντελέσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν μετάφρασιν τῶν Ἑλλήνων συγγραμμάτων. Μετὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅλοι σχεδὸν οἱ πεπαιδευμένοι τῆς Ἑλλάδος κατέρχοντο εἰς τὴν Ἰταλίαν, φέροντες μεθ' ἑαυτῶν τὰ πρωτότυπα τῶν Ἑλλήνων συγγράμματα, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τοὺς πολυτίμους θυσυροὺς, οἵτινες ἔμελλον νὰ πληυτῆσωσι τὴν ὀλόκληρον Εὐρώπην. Οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι φυγάδες εἶναι οἱ ἀκόλουθοι. Θεόδωρος Γαζής. Ευσταρίων Τραπεζούντιος, Ἰωάννης Ἀργυρόπουλος διδάσκαλος τῶν υἱῶν τοῦ Κωτμαῦ, δουκὸς τῆς Φλωρεντίας, Κωνσταντῖνος Λάσκωρις, Μιχαὴλ Ἀποστόλης, Ἀνδρόνικος ὁ Κάλλις, Εὐμανουὴλ ὁ Χρυσολογᾶς, Δημήτριος Χαλκοκονδύλης, Γεώργιος Ἑρμῶνιμος καὶ ἄλλοι πολλοὶ, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἔπρεπε νὰ ἐγχαράξωσιν οἱ

Εὐρωπαῖοι μὲ χρυσοὺς χαρακτῆρας. Εἶη τὸ 1450. Μ.Χ. Συνέγραψε Γραμματικὴν ἔντεχνον, καὶ πολλὰ ὠφέλιμον τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς βιβλία τέσσαρα. Εξεδέθη εἰς τὴν Βενετίαν καὶ εἰς ἄλλα μέρη. Ἐγραψε καὶ παράφρασιν εἰς τὴν Ὀμήρου Ἰλιάδα, καὶ Βατραχομουχίαν, καὶ ἄλλα πολλά.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ὁ Στουδίτης, ἐγεννήθη εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸ 759. Τὸ 45. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀπελήθην εἰς τὴν μονὴν τῶν Στουδιτῶν, τὴν ἐν τῷ προασεῖῳ τῆς πόλεως κειμένην, ἔγινεν ἀρχιμανδρίτης, καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου, διότι ἀπεχωρίσθη τῆς γυναίκος του Μαρίας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως ἀνεκαλέσθη ὑπὸ τῆς βασιλίσσης Εὐφρόνης, καὶ ἐψφρίσθη ἡγούμενος τῆς μονῆς τῶν Στουδιτῶν, ἐξ ἧς ἔλαβε καὶ τὴν ἐπωνυμίαν. Μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἦλθεν εἰς φιλονεικίαν μετὰ τοῦ Πατριάρχου Νικηφόρου, πάλιν ἔνεκα τούτου, καὶ ἐξωρίσθη καὶ δεῦτερον τὸ 809. Ἀνακαλεσθεῖς δὲ πάλιν ἐναντίον τοῦ βασιλικοῦ θεσπίσματος Λέοντος κατὰ τῶν εἰκονομάχων, ἐστάλη πάλιν καὶ εἰς τρίτην ἐξορίαν, ὅτε ἔλαβε διάφορα δάσκανα καὶ παιδείας. Περὶ δὲ τὸ 821, ἐπροσκληθὴ πάλιν ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μιχαήλ. Ἀπέθανε δὲ ἐν τῇ χερσονήσῳ τοῦ ἁγίου Γρύφωνος τὸ 826. Συνέγραψεν ἕνα μέγαν ἀριθμὸν συγγραμμάτων· τὰ δὲ περισσότερα εἶναι κατὰ τῶν εἰκονομάχων. β'. ὁμολογίαν τῆς πίστεως τοῦ γ. ὕμνος καὶ ἐπιγράμματα 122. δ'. ἐπιστολαὶ εἰς βιβλία 5. ε'. κατήχησιν ὀρθοδόξου μόνην εἰς μικροὺς λόγους, εἰς τὰς

τεσσαρακοσάς. ε' κεφάλαια 4. περί ασκητικῆς ζωῆς. ζ' ἐγκώμια τινὰ εἰς ἁγίους. Εξεδόθησαν αἱ ἐπιστολαί, καὶ ἄλλα τινὰ δογματικά, ἐν τῇ Οπερᾷ τοῦ Σερμόνδου καὶ ἄλλοχρῶ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ὁ προδρομος, ἔζη ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ 1143. Μ.Χ. Ἦτον ἀπὸ ἐπίσημον γενεάν. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του γίνεσθαι δῆλον, ὅτι ἡ μήτηρ του ἦτον ἀδελφὴ τινος ἐπισκόπου· καὶ ὅτι αὐτὸς ἦτον ἐγκρατῆς διαφόρων γλωσσῶν· προσέτι ὅτι ἦτο ρήτωρ, θεολόγος καὶ ποιητής. ἐπωνομάσθη δὲ πτωχὸς, καθότι ἔζη εἰς τὸν μινυχικὸν βίον. Ἐσύχναζεν εἰς τὸ ὄρφανοτροφεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἐξάβη καὶ διδάσκαλος εἰς αὐτό. Συνέγραψε δὲ ἔτι καὶ μίαν ᾠδὴν, πρὸς τὸν Πορφυρογέννητον Σεβασοκράτορα κύριον Ανδρόνικον τὸν Κομνηνόν. Σώζονται τούτου ἐπιγράμματα εἰς τὴν κτίσιν τοῦ κόσμου, καὶ εἰς ὑποθέσεις τῆς θείας Γραφῆς, ἐκδοθέντα ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1536, καὶ ἄλλα 14. διαφόρου ἔκτες, ἐκδομένον ἐν ἄλλοις τόποις.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ὁ Βαλσαμών, ἐγεννήθη εἰς Κωνσταντινουπόλιν· ἔζη τὸ 1192. Ἐ χρημάτισε διάκονος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, νομοφύλαξ καὶ χαρτοφύλαξ· ἔπειτα προσχειρίσθη καὶ Πατριάρχης τῆς Αντιοχείας· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἡ Αντιοχεια κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, ἦτον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Λατίνων, ἔμεινεν ἡσυχάζων εἰς Κωνσταντινουπόλιν. Θέλουσι τινες, ὅτι ἦτον εἰς καὶ ὁ αὐτὸς μετὰ τὸν Ζωναρᾶ, ἔχων καὶ τοῦτο τὸ ἐπίθετον. Τὰ συγγράμματα του εἶναι ἀπὸ καθόλου ἐκκλησιαστικῶς, καὶ ἔρμη-

νείας εἰς τοὺς κανόνας τῶν ἁγίων ἀποστόλων, τὰ ὅποια ἐξεδόθησαν ἐν Λουτετίᾳ τὸ 1620, καὶ ἐν Οξωνίᾳ τὸ 1672.

ΘΕΟΚΛΗΣ Σπαρτιάτης, περίφημος ἀγαλματοποιὸς, μαθητῆς τοῦ Διποίνου καὶ Σκυλλίδος, τοῦ ὁποῦ ἀναφέρει ὁ Παυσανίας, ἕνα Ἡρακλεῖα ἐκ κέδρου κατασκευασμένον ἐν Ολυμπίᾳ τῆς Ἡλίδος.

ΘΕΟΚΛΗΣ, πλούσιός τις Κορινθίος, περίφημος διὰ τὴν πρὸς τοὺς πτωχοὺς μεγαλοψυχίαν του.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ, υἱὸς τοῦ Πολυφείδου, καὶ μάντις ἄριστος. Οὗτος προεῖπεν εἰς τὸν Τηλέμαχον τὸν ἐρχομὸν τοῦ Οδυσσεύς, καὶ τὸν θάνατον τῶν μηστέρων τῆς μητρὸς του Πηνελόπης.

ΘΕΟΚΡΙΝΗΣ, Ἀθηναῖος ὑποκριτῆς τῶν τραγικῶν δραμάτων, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δίημ. περί Στεφ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ, χίος, ρήτωρ περίφημος, ἐχρημάτισε μαθητῆς Μητροδώρου τοῦ Ἰσοκρατικοῦ. Συνέγραψεν ἐπιστολάς καὶ λόγους πανηγυρικοὺς καὶ ἄλλα.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Πρωταγορου καὶ τῆς Φυλίτης, Συρακούσιος, ἐγεννήθη τὸ 270. Π.Χ. Ἦτο περίφημος ποιητῆς, καὶ διὰ τὴν ὑπεροχὴν του ὠνομάσθη Βουκόλος. Ἐξάβη ὁ κειροφαῖος τῶν Βουκολικῶν ποιητῶν. Τὰ συγγράμματα του Δωρικῶς, εἶναι εἰκότα τῶν χαρακτήρων καὶ ἠθῶν. Σώζονται τριάκοντα ποιήματα του ἐπιγραφόμενα Εἰδύλλια, καὶ ἄλλα διάφορα ἐκδοθ. ἐν Οξωνίᾳ τὸ 1770. εἰς δύο τόμους.

ΘΕΟΜΗΣΤΡΟΣ, τύραννος τῆς Σαρδουρίας διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν ἐσέρξου, διέπει ἐπολέμησε μετὰ τοῦ κατὰ τῶν Ἑλλήνων.

ΘΕΟΣΕΝΟΣ, συνέγραψε περί τοῦ Σκύθου Αναχάρσιδος. Λυκ.

ΘΕΟΠΗ, θυγάτηρ τοῦ Ἀθηναίου Λεῶ, τῆς Συμβούλης καὶ Πραξιθέας, αἰτινες ἐθυσιάσθησαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Διὸ καὶ ἐτιμήθησαν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μεῖ ἴδιον ναὸν, Λεωκόριον καλούμενον.

ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Νικάνδρου, βασιλεύσας εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τοῦ Πολυδώρου τὸ 742. Π. Χ. Ἐδείξε μεγάλην ἀνδρείαν εἰς τὸν πρῶτον Μεσσηνιακὸν πόλεμον.

ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ Μιλήσιος, τὸν ὁποῖον ἐπεμφε κήρυκα εἰς τὴν Σπάρτην ὁ στρατηγὸς Λύσανδρος. Ξενοφ.

ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Δαμισισράτου, Χίος. Θεωρεῖται ὡς ὁ καλῆτερος Ἕλλην ἱστορικός μετὰ τὸν Ἡρόδοτον, Θουκυδίδην καὶ Ξενοφῶντα. Οὗτος συνέγραψε μίαν συνέπειαν τῆς ἱστορίας τοῦ Θουκυδίδου, καὶ βιογραφίαν Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα. Κατηγορεῖται ὡς ὀξύθυμος καὶ δηλὸς εἰς τὰς κρίσεις του.

ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ τραγωδωποιοῦ Θεοδέκτου. Ἐζη τὸ 404. ἐπὶ Πλάτωνος· ἦτο ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμωδίας· Σώζονται τιν' ἀποσπάσματα ἐκδοθ. εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἑλλήνων τραγωδιῶν καὶ κωμωδιῶν τοῦ Γροτίου.

ΘΕΟΤΙΜΟΣ, Λακεδαιμόνιος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος. Θέογ. 860.

ΘΕΟΦΑΝΗΣ Βιζάντιος. Οὗτος ἔζη δύνω αἰῶνας πρὸ τοῦ Θεοφάνους τοῦ πνευματικοῦ. Ἐγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς δεκαετοῦς βασιλείας Ιουστίνου τοῦ νεωτέρου ἀπὸ τῆς 567. μέχρι τοῦ 577.

ΘΕΟΦΑΝΗΣ Νόννος· τὸ 950. Ἐγραψε διὰ προσαγῆς τοῦ αυτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, ἐπιτομὴν τῶν ἱστορικῶν παραγγελμάτων, τὴν ὁποίαν ἐρανίσθη ἀπὸ τὸν Οριδάσιον καὶ ἄλλους παλαιούς συγγραφεῖς· ἔτι δὲ καὶ θεραπείας διαφόρων νόσων.

ΘΕΟΦΑΝΗΣ, υἱὸς Ἰσαύρου, μοναχὸς ἐνὸς μοναστηρίου, τοῦ πικλήν πνευματικός. Οὗτος ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος Λέοντος Ἀρμενίου, εἰς τὸν καιρὸν τῆς εἰκονομαχίας.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ, ἀπὸ τὴν Επίδαυρον πόλιν τῆς Πελοποννήσου· ἔζη τὸ 414. Π. Χ. ἦτον ἰατρὸς καὶ κωμικὸς ποιητὴς εἰς τοὺς τελευταίους χρόνους τοῦ Εὐριπίδου, τοῦ ὁποῦ ἐκαμε καὶ τὴν ἐπιτάφιον ἐπιγραφὴν, ὡς λέγεται. Τὰ λείψανα τῶν κωμωδιῶν του εὐρίσκονται συναγμένα καὶ ἐκδοσμένα, ὑπὸ τὴν τοῦ Γροτίου συναγωγὴν τῶν Ἑλλήνων τραγωδιῶν καὶ κωμωδιῶν.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ, ἤκμαζε περί τὸ 181. Μ. Χ. Κατ' ἀρχὰς ἦτον ἐθνικός, καθὼς καὶ ὁ μεταφραστὴς του Γερμανὸς ἀποδεικνύει ἐκ τῶν βιβλίων του, ὅτι ἦτον Ἰουδαῖος ἐκ τῆς αἰρέσεως τῶν Σαδουκαίων, καθότι καλεῖ τὸν Ἀβραάμ πατέρα καὶ τὸν Δαβὶδ πατέρα. Ἀλλὰ διὰ τῆς προσεκτικῆς ἀναγνώσεως τῆς θείας γραφῆς, γνωρίσας τὴν ἀλήθειαν ἔγινε χριστιανὸς τὸ 169. καὶ ἀνεδέχθη τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας. Ολίγον πρὸ τοῦ θανάτου του συνέγραψε τρία βιβλία· ἀλλ' ὁ Δόβελ, ὁ Βόλφιος καὶ ὁ Λακτάντιος τὰ ἀποδίδουσιν εἰς ἄλλον τινα Θεοφίλον Ἀντιοχέα. Τὰ πρὸς Αὐτόλυκον τρία τοῦ βιβλίου, ἐξεδόθησαν

ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΣ, ὁ Σιμόκατης, Αἰ- γύπτιος· ἔζη περὶ τὸ 629. Ἦτον συγ- γενής Πέτρου τοῦ προφύτου τῆς Αἰ- γύπτου· ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐ- τιμήθη διὰ τὴν ἀξιοτήτά του μετὰ τὸ ἀ- ξίωμα τοῦτο. Συνέγραψε μίαν γενικὴν ἱ- στορίαν, διὰ προτροπῆς τοῦ Πατριάρχου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τὴν ὁποί- αν διηγεῖται καὶ περὶ τοῦ ἔλεεινοῦ λα- γάτου τοῦ Μαυρικίου. Εἰς τὸ τέλος τῆς ἱστορίας ταύτης ἀναφέρει τὸν Περσικὸν πόλεμον· ὅθεν συμπεραίνεται· ὅτι συνέ- γραψε τὸ 629 .M. X. Σώζονται ἔτι ἀ- πορίαι αὐτοῦ φυσικαί, καὶ ἐπιστολαὶ ἡ- θικαί, γεωργικαὶ καὶ ἱεροτικαί, τῶν ὁ- παίων τὰ σωζόμενα ἐξεδόθησαν ὑπὸ Ιω- ἄννου Γροντερίου καὶ ἄλλων τὸ 1599, καὶ τὰ λοιπὰ παρ' ἄλλων ἀλλαγῶν.

ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΣ, ἐπίσκοπος τῆς Βουλ- γαρίας, ἢ Ουκρίδος, ἔζη τὸ 1107. νομί- ζεται κατ' ἄλλους Κωνσταντινουπόλιτης, κατ' ἄλλους δὲ Βουλγάρου. Εἰς Κωνσταν- τινούπολιν ἐδιδάχθη τὰς μαθήσεις τοῦ τότε καιροῦ· μετὰ ταῦτα ἐρχομένης δι' αὐτὸν τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, καὶ διδάσκαλος τῆς Γρηγοριανῆς. Ἡ πολυμα- θεία του τὸν ἀνέδειξε καὶ διδάσκαλον τοῦ βασιλέως Νικητῆ Δούκα, Κων- σταντίνου, καὶ Μαρίας τῆς Πριγκιπέσ- σης αὐτοῦ. Μετὰ ταῦτα ἔγενε καὶ ἀρ- χιεπίσκοπος τῆς Ουκρίδος, ἢ πάσης Βουλ- γαρίας. Τὰ συγγράμματά του εἶναι ἀ- ἔρμηνα εἰς τὰ 4, εὐαγγέλια. 6'. εἰς τὰς ἐπιστολάς τοῦ ἁγίου Παύλου. γ'. εἰς τὰς πράξεις τῶν ἀποστόλων. δ'. Εἰς τὰς κατήλικας ἐπιστολάς τοῦ Πέτρου. ε'. λό- γοι τῆς καὶ ἐγκόμιμα. ς'. εἰς τοὺς οὐρανούς. Ηεροκλίτης ζ'. ἐπιστολὰ. η'. Ο-

μιλίαι εἰς τὰ ἕνδεκα Εὐαγγέλια, καὶ ἄλ- λα τινά. Εξεδόθησαν ἅπαντα τὰ σωζό- μενα Ἑλληνολατινισί ἐν Βενετίᾳ εἰς τρεῖς τόμους τὸ 1754. .M. X

ΘΕΡΣΑΓΟΡΑΣ, ποιητῆς Ἀθηναῖος. Δημ.

ΘΕΡΣΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Πολυνείκου καὶ τῆς Ἀργείας, θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου.

ΘΕΡΣΙΛΟΧΟΣ, εἰς τῶν ἐπιστήμων Λυκίων, σύμμαχος τῶν Τρωαδιτῶν, ἐφρ- νεύθη εἰς τὴν μάχην ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέ- ως. Ομ. Ιλ.

ΘΕΡΣΙΓΗΣ, Καλυδόνιος, υἱὸς τοῦ Ἀ- γρίου, ὁ ἀσχημότερος ὄλων τῶν Ἑλλήνων, ὅσοι ἐξεστράτευον κατὰ τῆς Τρωάδος. Κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Ομήρου ἔτε προμήκης τὴν κεφαλὴν, χολὸς τὸν ἔνα πόδα, κυρτός, φαλακρός καὶ ἀραιότριξ, φλόαρος, καὶ μέγας ἐχθρὸς τῶς Ἑλλή- νων, καὶ μάστιγα τοῦ Οδυσσεύς, καὶ Ἀ- χιλλέως ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐφρνεύθη κτυπηθεὶς κατακέφαλα μετὰ τὸν γρόθον.

ΘΕΣΠΙΣ, ὁ ἀρχαιότατος ποιητῆς τρα- γικῆς Ἑλλήνων· ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰκαρίαν τὸ 923. Π. X. Ἐπρόσθεσεν εἰς τὴν τρα- γωδίαν ἕνα πρόσωπον, ἐκφράζον λόγους τινὰς, μεταξύ τῶν δύο μερῶν τοῦ γένους. Εἰς τὰς ἀρχαίς τῆς τραγωδίας παρεστέλλετο ἀπὸ μίαν συνάθροισιν μουσικῶν καὶ χο- ρῶν, οἵτινες ἐχόρευον καὶ ἐτραγώδουν ἕμ- νους πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου. Οὗτος δ' ἔρε- ἔκκε καὶ σίχους σκυρικούς. Ο Οράτι- ος λέγει, ὅτι αὐτὸς ὁ ποιητῆς φερόμενος ἐπὶ ἀμάξης μετ' ἑρμικοὺς ἄλλους ποι- ητάς, παρέστανε τὰ ποιήματά των ἔχον- τες τὸ πρόσωπον καὶ τὰ γένειά των πε- ρεχυμένα μετ' οἶνον· ὁ δὲ Σοκράτης ὅτι τὸ τοῦτο ἔαφ' ἑκακίᾳ.

E. V. Δ. 1906
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΘΕΣΣΑΛΟΣ, ὁ κερυφαῖος τῶν μελο-
 λῶν ἱατρῶν, ἐχορηγῆται καὶ ἱατρὸς
 τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος. Εἰδὼς τὴν
 θεωρίαν τοῦ Θεμιστοφίλου, ἔπειτα ἐσύ-
 στασε ἴδιον σύστημα ἱατρικῆς σύνταξιν
 καὶ ἀπλούστατον· διὰ τοῦτο ἐκαυχῆται,
 ὅτι διδάσκει ἐντελῶς τὴν ἱατρικὴν εἰς
 ἡμέτημα ἕξ μηνῶν, χωρὶς νὰ λάβῃ ἡμα-
 θητὴς χρειαὴν πείρας καὶ παρατηρήσεως.
 Ἐν ᾧ ὁ θεῖος ἱατροκράτης εἶπεν “ Ἡ μὲν
 τέχνη μακρὰ, ὁ δὲ δῖος βραχὺς, ὁ Θεσ-
 παλὸς ἔλεγεν “ δῖος μακρὸς, ἡ δὲ τέχ-
 νη βραχὺς. Ἐρηντάξτε ὅτι τὸ ἔργον
 τοῦ ἱατροῦ, δὲν ἦτον ἄλλο, εἰμὴ νὰ πυ-
 κνώσῃ, ἢ νὰ ἀρρώσῃ τὰ σφραῖ, καὶ οὐ-
 τὼ νὰ ἱατρῶσθαι τὰ πάθη. Μόλις τὰς
 ψευδεῖς ταύτας θεωρίας του, ἠξιώθη εἰς
 τὴν Γώμην μεγάλας τιμὰς. Ο Ἡρόδοτος λέ-
 γει, ὅτι πρὸς ἱατρὸς δὲν ἐξήρχετο εἰς
 τὸν δρόμον μὲ τὴν λαμπρὰν περιπέ-
 και παράταξιν, ὡς αὐτός· ἀλλ’ ἐδοκί-
 μει ὄχι διὰ τὴν τῆς ἱατρικῆς του ἀξιότητα,
 ἀλλὰ διὰ τὴν ἄκραν ὑπουλιότητα, κο-
 λακείαν καὶ ὑπόκεισιν, μὲ τὰ ὅποια ἐ-
 κολλάετο τοῖς ἀσθενοῦσι. Εὐσχημαζέ-
 ριν χαριστισμοῦ εἰς τὰς ἀδελφὰς τῶν με-
 γιστάνων μὲ ἄκραν μικροπρέπειαν. Ο Γα-
 ληνὸς τὸν ἀνομάζει δόξικον, κόλακ α,
 δοκητίσοφον, πολυκρότατον καὶ ἀκρί-
 σθητον. Διὰ προσαγωγῆς του ἐχάραξαν ἐ-
 πάνω τοῦ τάφου του “ Ἐνταῦθα κοιτᾷ
 ὁ Θεσπαλὸς ὁ νικητὴς τῶν ἱατρῶν, Σι-
 νέγραψεν ἕνα βιβλίον κατὰ τῶν ἀφορισ-
 μῶν τοῦ ἱατροκράτους, ὅπερ ἐμπαιξέει
 πολλάκις ὁ Γαληνὸς καὶ ἄλλοι.

ΘΕΣΣΑΛΟΣ, υἱὸς τοῦ περιφθίμου ἱα-
 τροκράτους ἱατροῦ, ζήσας εἰς τὴν ἀθήν
 τοῦ βασιλείου τῶν Μακεδόνων Ἀργε-

λάου.

ΘΕΥΓΕΝΙΣ, γυνὴ τοῦ ἱατροῦ Νικίου
 ἐκ Μιλήτου. Θεοκρ.

ΘΕΩΝ, ὁ Ἀλεξάνδρως, ὁ ἐπονομαζό-
 μενος Ἀλλιος, ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς. Συν-
 ἔγραψεν ἕν βιβλίον ἐπιγραφόμενον,
 τέχνη περὶ προγυμνασμάτων, τὸ ὅποιον
 ἐξεδόθη ἐν Οὐψκλίᾳ τὸ 1680. Ἔζη τὸ
 320, M. X.

ΘΕΩΝ, εἷς τῶν περιφθίμων μαθη-
 ματικῶν καὶ ἀστρονόμων. Ἔζη περὶ τὰ
 365, ἦτον ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ
 μέλος τοῦ μουσείου. Ἐστάθη περίφθιμος
 καὶ διὰ τὴν πολυμαθεστάτην θυγατέραν
 τὴν Ἰσατίαν, καὶ διὰ τὰς μαθηματι-
 κὰς καὶ ἀστρονομικὰς του γνώσεις. Πε-
 ριγράφει μίαν ἐκλείψιν τοῦ Ἡλίου, τὴν
 ὅποιαν παρετήρησε τὸ 365. Ο Σουΐδας
 λέγει, ὅτι ἔζη ἐπὶ τοῦ μεγάλου Θεοδο-
 σίου. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του σώ-
 ζονται α. ἐκδόσεις περὶ τῆς ὁποίας ὄρα
 Ἐκλείδην. β. ἡμερολόγιον, καὶ μερι-
 κά τεμάχια εἰς τὸν καιὸνα τοῦ Πτο-
 λεμαίου. γ. σχολία εἰς Ἀνατον. δ. ὑ-
 πόμνημα εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ Πτολε-
 μαίου, τὸ ὅποιον συνέγραψε πρὸς χρῆ-
 σιν τοῦ υἱοῦ του.

ΘΕΩΝ, περίφθιμος μαθηματικὸς Σμυρ-
 ναῖος. Ἔζη τὸ 120. M. X. ἦτο Πλατω-
 νικὸς φιλόσοφος, συνέγραψεν Ἀριθμητικά,
 ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγα τινα σώζονται.
 Ἐξεδόθησαν ἐν Λουτετίᾳ τὸ 1644.

ΘΕΙΓΑΓΓΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Κλυμένους
 καὶ τῆς Ἐπικῆς, τὸν ὅποιον ἐσφάζον
 ἡ ἰδία του ἀδελφὴ Ἀρπαλύκη, θέλουσα
 νὰ ἐκδικηθῇ τὴν πατέρα της.

ΘΗΡΑ ΜΕΝΗΣ, μαθητὴς τοῦ Σακράτου,
 εἷς ἀπὸ τοῦς τριάντα τέλει, ὡς τῶν

Αθηνῶν, τοὺς ὁποίους ἐσύστησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι μετὰ τὴν νίκην. Μίαν ἡμέραν ἦτο προσκεκλημένος μετ' ἄλλους τινας εἰς ἓνα συμπόσιον· ἐν ᾧ δὲ ἔτρωγον ἔπεσε τὸ ὄσπῆτιον καὶ ἐρόνευσε ὅλους ἐκτὸς τοῦ Θηραμένου. Οἱ ἄνθρωποι τὸν ἐμακάριζον διὰ τοῦτο, ἀλλ' αὐτὸς ἀπεκρίθη “ ἡ τύχη βέβαια μεγαλύτερον κακὸν μ' ἐτοιμάζει. καὶ τῷ ἔντι μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου καιροῦ ἐδιάσθη γὰρ πῖη τὸ φάρμακον.

ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ Κεῖος, σοφιστής. Ἐγραψε περὶ ἐρωτικῆς λόγου, περὶ εἰκόνων καὶ περὶ σχημάτων.

ΘΗΡΙΑΚΗΣ, περίφημος σκευεποιὸς Κορίνθιος, κατασκευάζων διάφορα εἶδη ἀγγείων ἐκ πηλοῦ, ἢ ξύλων. Ἀθην. Λουκ

ΘΗΡΙΑΠΠΙΔΗΣ Ἀθηναῖος, ἐπίτροπος τοῦ Δημοσθένους μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του Δημ.

ΘΗΡΩΝ, υἱὸς τοῦ Αἰνησιδάμου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ξενοφῶντος, τύραννος τῶν Λακωνικῶν εἰς τὴν Σικελίαν τὸ 480. Π. Χ.

ΘΗΣΕΪΣ, υἱὸς τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Αθηνῶν, καὶ τῆς Αἰθρας θυγατρὸς τοῦ Πυθίου, εἰς ἀπὸ τούτων ἀγορεύσας, συγγενῆς του Ηρακλέους. Οὗτος ὁ περίφημος ἀνὴρ ἦτο γενναῖος καὶ πλήρης ἀγαθότητος. Ἐκὼν ὑπῆγεν εἰς τὴν Κρήτην, διὰ γὰρ ἐλευθερώσει τοὺς Ἀθηναίους ἀπὸ τὸν ἐτήσιον φόρον, φονεύσας τὸ φοβερὸν θηρίον τὸν Μινώταυρον. Ἐκατέρησε δὲ τοῦτο μέσον τῆς Ἀριάδνης, ἧτις τοῦ ἔδωκεν ἓνα νῆμα, καὶ ὀδηγούμενος ἐκ τούτου εἰσῆλθεν εἰς τὸν Λαβύρινθον, καὶ φονεύσας αὐτὸν ἐξῆλθεν ἀόλαβος.

ΘΗΣΕΪΣ, ἱστορικὸς ἑνδοξος. Ἐγραψε τοὺς βίους τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν εἰς βιβλία 5. Κορινθιακῶν βιβλία τρία, καὶ περὶ τοῦ Ἰσθμικοῦ ἀγῶνος.

ΘΪΜΒΡΑΧΟΣ, πολεμιστὴς Ἀθηναῖος. Ξενοφ.

ΘΪΜΒΡΩΝ, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ.

ΘΟΑΣ Ἕλληνα, ἐδασίλευεν εἰς τὴν Ἀθηνῶν τὸ 960. Π.Χ. καὶ ἔπειτα εἰς τὴν Κύπρον.

ΘΟΑΣ, υἱὸς του Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης.

ΘΟΒΕΛ, πρῶτος, ὅστις ἐρεῦρε τὸν τρόπον τοῦ ἀναλύειν τὸν χαλκὸν καὶ τὸν σίδηρον.

ΘΟΥΚΛῆΣ, ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ, ὅστις ἔκτισε τὴν πόλιν Νάξον ἐν Σικελίᾳ. Θουκ.

ΘΟΥΚΥΔΪΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Μιλησίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, καὶ γαμβρὸς τοῦ Κίμωνος, Ἀλωπικεὺς τὸν δῆμον. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κίμωνος ἀντεπολιτεύετο πάντοτε κατὰ τοῦ Περικλέους, διὸ καὶ ἐξωρίσθη ἀπὸ τῆς Ἀθήνας δι' ἐξοστρακισμοῦ. Θουκ α. 117. Πλάτ. Ἀρχ.

ΘΟΥΚΥΔΪΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Μιλησίου καὶ ἐγγονὸς τοῦ προτέρου Θουκυδίδου, φίλος τοῦ Νικίου, καὶ εἰς τῶν ἐξαιρετωτέρων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, χρηματίσας μαθητὴς τοῦ Σωκράτους Πλάτ. Λαχ σελ, 179.

ΘΟΥΚΥΔΪΔΗΣ, περίφημος ἱστορικὸς ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Ολῶρου, καὶ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Ἀναξαγόρα καὶ τοῦ ῥήτορος Ἀντιφῶντος, νεώτερος 16. χρόνος

του Ηροδότου, γεννηθείς τὸ δεύτερον ἐ-
 τὸς τῆς 77. Ολυμπιάδος ἐπὶ τοῦ Πε-
 λοποννησιακοῦ πολέμου. Οὗτος ἐκτρα-
 πεύσας εἰς τὴν ἐν Μακεδονίᾳ Ἀμφίπο-
 λιν, ἐπολέμησε γενναίως κατὰ τοῦ
 Βρασιίδα στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων.
 Ἐπὶ τὴν πόλιν ἐκυριεύθη ἐξ ἐφό-
 δου ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ Θουκυδίδης
 ἐξορισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἔζησε τοῦ
 λοιποῦ εἰς τὴν Θράκην, ὅπου συνέγραψε
 τὴν πολυτίμον ἱστορίαν τοῦ Πελοποννη-
 ριακοῦ πολέμου εἰς 8. βιβλία μετὰ
 πολλῆς ἱστορικῆς ἀκριβοῦς, φιλαληθεί-
 ας καὶ ἀμυροληψίας. Ἐμεινε δὲ ἀτελής
 ἢ διὰ τὸν θάνατόν του, ἢ διότι δὲν ἀ-
 νείχετο νὰ περιγράψῃ τὰ μετὰ ταῦτα
 δεῖνά τῆς πατρίδος του, ἐκ τούτου τοῦ
 πολέμου. Κατὰ τινὰς λέγεται, ὅτι ἀ-
 πέθανεν ἐν τῇ ἐξορίᾳ εἰς ἡλικίαν 70.
 χρόνων, κατ' ἄλλους δὲ πολὺ νεώτερος.
 Θουκ. δ 104. Αρισφ. Αχ. 703. Φαέρ.
 Βλλ. βιβλ. II. σελ. 721.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ, Θεσσαλὸς τις ἐκ
 Φαρσάλου φίλος καὶ ξένος τῶν Ἀθηναί-
 ων. Θουκ. η. 92. (- - υ - , παρα πρὸς
 τοῖς ὕψερν καὶ - υ υ - .)

ΘΟΥΦΑΝΗΣ, κόλαξ καὶ ἀπατεῶν
 εἰς Ἀθήνας. φατριαστὴς τοῦ Κλέωνος,
 Αρισφ.

ΘΟΥΩΓΗΣ, κήρυξ τοῦ Μενεσθέως,
 εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος Ομ. Ιλ.

ΘΡΑΣΙΟΣ, εἰς τῶν ἐπιστῆμων Παι-
 ὄνων, σύμμαχος τῶν Τρωαδιτῶν, φονευ-
 θεὶς εἰς τὴν μάχην, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως
 Ομ. Ιλ.

ΘΡΑΣΙΑΛΚΗΣ, Ἕλλην, ἀρχαῖος ἱστο-
 ριογράφος. Στραβ. βιβ. α.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀρκίου, ἐκ

γεννήθη εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀνὴρ μὲ γεν-
 ναϊότητα, ἀνδρείαν καὶ σαθρότητα. Με-
 τὰ τὴν σύσασιν τῶν τριάκοντα τυράν-
 νων εἰς τὰς Ἀθήνας, αὐτὸς βλέπων τοὺς
 πολίτας τυραννουμένους ὑπ' αὐτῶν, καὶ
 τοὺς μὲν νὰ ἐξορίζουν, τοὺς δὲ νὰ θά-
 νατώνουν, τῶν δὲ νὰ δημεύουν τὰ ὑπάρ-
 χοντα, κατέφυγεν εἰς τὰς Θήβας, καὶ
 συλλέξας φυγάδας τινὰς καὶ φιλοπάτρι-
 δας ἀνδρείους, ἦλθεν εἰς Ἀθήνας καὶ ἐ-
 κυρίευσεν πρῶτον ἓνα μικρὸν χωρίον ὀνο-
 μαζόμενον Φυλὴν. Ἐκείθεν δὲ δομώμενος
 κατεπολέμησε τοὺς ἐν τῇ πόλει τυράννους
 ἕως τοὺς ἐπολιόρκησεν. Εἰς τοιαύτην πε-
 ρίευσιν καὶ οἱ κατεπτυγημένοι ἀπὸ τὰς
 τυραννίας, καὶ δυσαρεστημένοι ἔσωθεν Ἀ-
 θηναῖοι, λαβόντες θάρρος ἀπὸ τὴν ἐξω-
 τερικὴν δύναμιν, ἐνωμένοι μὲ αὐτοὺς κα-
 τήρησαν διόλου τὴν ἐξουσίαν τῶν τρι-
 ἀκοντα, καὶ τοὺς ἀπέβαλαν ἀπὸ τὴν
 πόλιν, καὶ ἐσύστησαν τὴν προτέραν τῶν
 πολιτείαν, συγχωρήσαντες καὶ ὅλα τὰ ἀ-
 τελέματα τῶν πολιτῶν, ὅσα εἶχον πρά-
 ξει μεταξύ των ἐπὶ τῆς τυραννίας. Ἐ-
 κάλεσεν δὲ τὸν ἐπὶ τοῦτο συνηθέντα νο-
 μον Ἀμνηστίαν· Δι' ἀμοιβὴν δὲ αὐτῶν
 τῶν κατορθωμάτων τοῦ Θρασυβούλου, τὸν
 ἐσεφάνωσαν μὲ κλάδον ἐλαίας. Λέγεται
 δὲ, ὅτι οὗτοι οἱ τριάκοντα τυράννοι, εἰς
 διάστημα τριῶν καὶ ἡμισυ μηνῶν, καθ' ὅ-
 οὺς ἐξουσίαζον τὴν πόλιν, ἐφόνευσαν το-
 σους πολίτας ἀκρίτως, ὅσοι δὲν ἐφονεύ-
 θησαν εἰς ὅλον τὸ διάστημα τοῦ Πελο-
 ποννησιακοῦ πολέμου. Ο Θρασυβούλος
 ἐφονεύθη ἐσχάτως εἰς τὴν σκητὴν τοῦ
 ἀπροσδοκῆτως ἀπὸ οὐκ ἐχθάρους, αἵτινες ὤρ-
 μησαν κατ' αὐτοῦ.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ, τύραννος τῆς Μ

Ε. Δ. της Κ. Π.
 ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

λήτου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ τὸ 625. Π. Χ. σύγχρονος τοῦ Περιάνδρου, περίφημος εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, διὰ τὴν φρόνησίν του καὶ πολιτικὴν ἐμπειρίαν, ὥστε ὅλοι οἱ λοιποὶ τύραννοι τῶν ἄλλων πόλεων, ἐλάμβανον συμβουλὰς παρ' αὐτοῦ περὶ συντηρητικῶν μέσων. Περσὶ.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Ξενοκράτους, Ἀκραγανθίνος, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, τοῦ ὁποῖου ὁ πατὴρ ἐνίκησε εἰς τοὺς Πυθικοὺς καὶ Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Πινδ.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ, τύραννος τῶν Συρακουσῶν, ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ξέρωνος, βασιλεύσας τὸ 465. Π. Χ. ἀλλὰ διὰ τὴν μεγάλην του σκληρότητα, ἐδιώχθη μετὰ ὀκτὼ μῆνας ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, οἵτινες ἐσύστησαν τὴν δημοκρατίαν τῶν. Πολύβ.

ΘΡΑΣΥΔΑΙΟΣ, Θηβαῖος υἱὸς τοῦ Θήρωνος, νικητὴς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

ΘΡΑΣΥΔΑΙΟΣ, ἐπίσημος δημογωγὸς Ἑλλν. Ξενοφ.

ΘΡΑΣΥΚΛΟΣ, εὐγενὴς Ἀργεῖος, ἀναφερόμενος παρὰ τοῦ Πινδ.

ΘΡΑΣΥΛΛΟΣ, περίφημος μαθηματικός, ἀστρολόγος καὶ Πλατωνικὸς φιλόσοφος. Ἐξῆ ἐπὶ αὐτοκράτορος Τιβερίου, ἀπὸ τῆν ὁποῖον ἐτιμήθη μεγάλως, διὰ τὰς θαύσιας αὐτοῦ ἀστρολογικὰς γνώσεις.

ΘΡΑΣΥΛΛΟΣ, στρατηγὸς τῶν Ἀργείων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

ΘΡΑΣΥΛΟΧΟΣ, Μεσσήνιος, ὀπαδὸς Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας. Δαρμ.

ΘΡΑΣΥΜΑΧΟΣ, Χαλκηδόνιος, σοφισ-

τής. Ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, καὶ Ἰσοκράτους τοῦ ῥητορος. Συνέγραψε περὶ Ἱστορικῆς τέχνης.

ΘΡΑΣΥΜΗΔΗΣ, υἱὸς τοῦ Νέσυρος καὶ τῆς Ἀναξιδίας, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ πατρὸς του εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν εἰς τὰς μάχας. Ομη. Ἰλ.

ΘΡΑΣΩΝ, Ἀθηναῖος φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Δαρμ.

ΘΡΑΣΩΝΙΔΑΣ, Ἠλεῖος, ὅστις ἀπεκτέθησε τὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν εἰς τὴν πατρίδα του Ἠλίδαν. Ξενοφ.

ΘΥΕΣΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἰπποδαμίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀτρέως. Ἐπειδὴ δὲ οὗτοι ἐφόνευσαν τὸν ἀδελφόν των Χρῦσιππον, ἐδιώχθησαν ὑπὸ τοῦ Πέλοπος καὶ κατόκησαν εἰς τὸ Ἄργος, καὶ ὁ μὲν Ἀτρέως λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Λερόπην θυγατέρα τοῦ βασιλέως Εὐρυθέως, ἔγινε καὶ διάδοχος τοῦ βασιλείου μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ καὶ τῶν υἱῶν του.

ΘΥΜΟΪΤΗΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν. 2) ἐπίσημος βουλευτὴς τῆς Τρωάδος.

ΘΥΜΟΚΛΗΣ, ποιητὴς ἐπιγραμμάτων.

ΘΥΜΟΧΛΗΣ, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

ΘΥΟΣ, ἀπὸ τὴν Παμφλαγονίαν, περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην του ἀδδθηφαγίαν.

ΘΥΡΑΪΟΣ, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὠνομασθῆ ἡ ἐν Πελοποννησίῳ πόλις Θυραία. Πλου.

ΘΥΘ, Ζ Ἑρμῆς.

ΘΩΜΑΣ Γρήσχαμ, ἔμπορος Ἀγγλος. Οὗτος ἔκτισε τὸ Αυτόνομον πανεπιστήμιον τὸ 1579.

ΘΩΜΑΣ ὁ Μάγιστρος, ὁ μετονομασθεὶς διὰ τοῦ μοναχικοῦ τοῦ σχήματος Θεοδουλος. Ἦτο γραμματικὸς, ῥήτωρ καὶ χαρτοφύλαξ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐπὶ τοῦ βασιλέως Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου. Μετὰ δὲ ταῦτα παρατήσας τὸν κόσμον ἀπήλθεν εἰς μοναστήριον, ὅπου ἀπέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

Τούτου τὰ συγγράμματα εἶναι α. ἔκλογαὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων κατ' ἀλφάβητον· β. ἐγκώμιον εἰς Γρηγόριον τὸν Θεολόγον. γ. λόγοι ἐγκωμιαστικοὶ τέσσαρες. δ. ἐπιστολαὶ ὀκτώ. ε. βίοι Πινδάρου, Εὐριπίδου καὶ Ἀριστοφάνους. Εξῆ περὶ τὸ 1327. Μ.Χ. Ἐξεδόθησαν ἐν Γώμῃ τὸ 1757. καὶ ἐν ἄλλοις πόλεσι.

ΘΩΡΥΚΙΩΝ, δεσμοτελώνης τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ νήσῳ Αἰγίνῃ. Τοῦτον ἀναφέρει εἰς τὰς κωμῆδίας του ὁ κωμικὸς Ἀριστοφάνης.

I

ΙΑΔΜΩΝ, Σάμιος, υἱὸς τοῦ Ηρακλεοπόλεως, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο δούλος ὁ μυθοποιὸς Αἴσωπος. Ἡρόδ.

ΙΑΚΩΒΟΣ Ερβας, ἐράσμιος θεολόγος τῆς Ἀγγλίας. Εξῆ τὸ 1758. Μ. Χ.

ΙΑΚΩΒΟΣ ὁ ἀδελφός, υἱὸς τοῦ Ἀλφαίου, ὁ ἔχων καὶ τὸ ἐπώνυμον Ἰούδος. Ἐχρημάτισε πρῶτος ἱεράρχης τῶν Ἱεροσολύμων. Σώζεται παρὰ τῆς θείας Γραφῆς μία ἐπιστολή του, καὶ τινὰ ἄλλα. α. εὐαγγέλιον περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Θεοτόκου. β. εὐαγγέλιον περὶ τῆς νηπιότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον ἀποδίδεται καὶ εἰς τὸν Πέτρον, εἰς τὸν Ματθαῖον ἢ Θωμᾶν, γ. μία λειτουργία. Ἀπέθανε τὸ 62. Μ.Χ. Τὰ εὐαγγέλια ἐξεδόθησαν ἐν τῷ κώδικι του Φαβρικίου, ἡ δὲ λειτουργία τὸ 1560. ἐν Παρισίοις ὑπὸ Κλαυδίου.

ΙΑΜΒΛΙΧΟΣ, περίφημος φιλόσοφος νεοπλατωνικός. Κατήγετο ἀπὸ μίαν ἐπίσημον γενεάν τῆς Χαλκίδος, εἰς τὴν καίλην Συρίαν. Ο Σουΐδης τάσσει αὐτὸν ἐπὶ τῆς αυτοκρατορίας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου· πρὶν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Καισαρικήν αὐλὴν ὁ μαθητὴς του Σώπατρος, ἐδόθη εἰς τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν. ἔῤχε διδάσκαλόν του τὸν Πορφύριον καὶ ἔλαβε μεγάλην ὑπόληψιν. Ο Κίσαρ Ιουλιανὸς ἔλεγεν ὅτι, ἦτο κατώτερος τοῦ Πλάτωνος μόνον κατὰ τοὺς χρόνους. Ἡ ἀγιότης καὶ θαυματουργικὴ του δύναμις ἠΰξησε τὴν πρὸς αὐτὸν τιμὴν περισσότερον, ὥστε ὠνομάζετο καὶ θαυματουργός. Αὕτη ἡ φήμη καὶ ἡ πολυμάθεια τοῦ ἀνδρός, συνήθροισαν εἰς αὐτὸν πολλοὺς μαθητὰς πανταχοθεν. Ο Φαβρίκιος ἐξέδωκεν ἕνα διεξοδικὸν κατάλογον τῶν συγγραμμάτων του, ἐξ ὧν τα